

(N° 10.)

Chambre des Représentants.

SÉANCE DU 19 NOVEMBRE 1907.

Projet de loi limitant la portée de la péremption de l'article 15 du Code de procédure civile.

EXPOSÉ DES MOTIFS.

MESSIEURS,

Aux termes de l'article 15 du code de procédure civile, toute instance pendante devant le juge de paix est périmée de plein droit si, dans les quatre mois qui suivent l'interlocutoire, la cause n'a pas été jugée définitivement.

L'expérience a montré que l'application de cette règle aux instances en réparation des dommages résultant des accidents du travail, — dont la connaissance est attribuée aux juges de paix par l'article 26 de la loi du 24 décembre 1903, — entraîne de graves inconvénients.

L'instruction des affaires d'accidents du travail nécessite souvent une enquête, presque toujours une expertise médicale. Or, quelle que soit la compétence des praticiens chargés de l'expertise, il leur est souvent impossible de préciser, après un premier examen, la nature exacte des lésions, surtout internes, ainsi que l'incapacité de travail qui en sera la conséquence. La gravité réelle de l'accident ne se révèle que par ses suites. Le malade est donc mis en observation; le temps s'écoule, et, après quatre mois, malgré la bonne volonté des plaideurs, alors même qu'il a été impossible au juge d'éclairer sa religion par une expertise sérieuse et de trancher la cause par un jugement équitable, toute la procédure se trouve anéantie, et il faut recommencer l'instance sur nouveaux frais.

La jurisprudence est impuissante à corriger la rigueur de cette règle, qui est considérée comme d'ordre public.

Le Gouvernement vous propose, en conséquence, de la déclarer non applicable aux instances en réparation des dommages résultant des accidents du travail.

Pour des motifs du même ordre, le législateur a déjà soustrait à la péremption de l'article 15 les instances en réparation des dégâts causés aux récoltes par les lapins, dans les cas prévus par l'alinéa 8 de l'article 7bis de la loi du 4 avril 1900.

Le texte de l'article unique du projet de loi soumis à vos délibérations est conçu en termes généraux, il vise non seulement les instances plaidées devant les juges de paix, mais aussi celles qui sont engagées devant les commissions arbitrales.

Le Ministre de la Justice,

RENKIN.

PROJET DE LOI

limitant la portée de la péremption de l'article 15 du code de procédure civile.

Léopold II,

ROI DES BELGES,

A tous présents et à venir, Salut.

Sur la proposition de Notre Ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre de la Justice est chargé de présenter en Notre nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

ARTICLE UNIQUE.

Les instances en réparation des dommages résultant des accidents du travail ne sont pas soumises à la péremption de l'article 15 du code de procédure civile.

Donné à Laeken, le 14 novembre 1907.

ONTWERP VAN WET

tot beperking van de gevallen waarop dreigt het verval voorzien in artikel 15 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging.

Leopold II,

KONING DER BELGEN,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil !

Op voorstel van Onzen Minister van Justitie,

WIJ HEBBEN BESLOTEN EN WIJ BESLUITEN :

Onze Minister van Justitie is belast, in Onzen naam, aan de Wetgevende Kamers het wetsontwerp aan te bieden waarvan de inhoud volgt :

EENIG ARTIKEL.

Op de gedingen tot vergoeding van schade naar aanleiding van werkongevallen is het bij artikel 15 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging voorziene verval niet van toepassing.

Gegeven te Laken, den 14ⁿ November 1907.

LÉOPOLD.

Par le Roi :

Le Ministre de la Justice,

Van 's Konings wege :

De Minister van Justitie :

RENKIN.

(4)

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

VERGADERING VAN 19 NOVEMBER 1907.

Ontwerp van wet tot beperking van de gevallen waarop dreigt het verval voorzien in artikel 15 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging.

MEMORIE VAN TOELICHTING

MIJNE HEEREN,

Naar luid van artikel 15 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging, is alle vóór den vrederechter aanhangig geding van rechtswege vervallen indien, binnen vier maanden na de voorloopige uitspraak, geene eindbeslissing in de zaak gevallen is.

De ervaring heeft aangetoond dat toepassing van dien regel bij gedingen tot vergoeding van schade naar aanleiding van werkongevallen, — gedingen waarvan de vrederechters kennis te nemen hebben naar het voorschrift van artikel 26 der wet van 24 December 1903, — ernstige bezwaren medebrengt.

De instructie in zake arbeidsongevallen maakt dikwijls een enkwest en bijna altijd een medisch onderzoek noodig. Hoe bevoegd de praktizijns nu wezen mogen aan wie dat onderzoek is opgedragen, — vaak is het hun niet mogelijk, na een eerste schouwing, den aard van het lichamelijk letsel, vooral waar het inwendig letsel geldt, en de onbekwaamheid tot werken waartoe het aanleiding geven zal, met zekerheid vast te stellen. Hoe ernstig het ongeval in werkelijkheid was, blijkt slechts uit zijne gevolgen. De zieke wordt dan in waarneming gesteld; de tijd verloopt; en, na vier maanden, ondanks den goeden wil der pleiters, ook dan wanneer het den rechter niet mogelijk geweest is zijn oordeel te vestigen voorgelicht door een ernstig onderzoek van deskundigen, en de zaak door een billijk vonnis te beslechten, is de gansche proceduur te niet gedaan en moet het geding weder van voren af aan begonnen worden.

De rechtspraak is niet bij machte de strengheid van dien regel te temperen, die aanzien wordt als zijnde van openbare orde.

Dienvolgens stelt U de Regeering voor dien regel niet van toepassing te

verklaren op gedingen tot vergoeding van schade naar aanleiding van arbeidsongevallen.

Om redenen van den zelfden aard, heeft reeds de wetgever het in artikel 13° voorziene verval weggenomen voor de gedingen tot vergoeding van schade door de konijnen aan de vruchten veroorzaakt, in de gevallen voorzien bij alinea 8 van artikel 7bis der wet van 4 April 1900.

De tekst van het eenig artikel van het U ter overweging aangeboden wetsontwerp, is in algemeene bewoordingen gesteld, en hij doelt niet alleen op de voor de vrederechters gepleite gedingen, maar ook op die welke voor de scheidsrechterlijke commissie gebracht zijn.

De Minister van Justitie,

RENKIN.

PROJET DE LOI

limitant la portée de la péremption de l'article 15 du code de procédure civile.

Léopold II,

ROI DES BELGES,

A tous présents et à venir, Salut.

Sur la proposition de Notre Ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre de la Justice est chargé de présenter en Notre nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

ARTICLE UNIQUE.

Les instances en réparation des dommages résultant des accidents du travail ne sont pas soumises à la péremption de l'article 15 du code de procédure civile.

Donné à Laeken, le 14 novembre 1907.

ONTWERP VAN WET

tot beperking van de gevallen waarop dreigt het verval voorzien in artikel 15 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging.

Leopold II,

KONING DER BELGEN,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil !

Op voorstel van Onzen Minister van Justitie,

WIJ HEBBEN BESLOTEN EN WIJ BESLUITEN :

Onze Minister van Justitie is belast, in Onzen naam, aan de Wetgevende Kamers het wetsontwerp aan te bieden waarvan de inhoud volgt :

EENIG ARTIKEL.

Op de gedingen tot vergoeding van schade naar aanleiding van werkon-gevallen is het bij artikel 15 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging voorziene verval niet van toepassing.

Gegeven te Laken, den 14ⁿ November 1907.

LÉOPOLD.

Par le Roi :
Le Ministre de la Justice,

Van 's Konings wege :
De Minister van Justitie :

RENKIN.
